

Sebestény-Jáger Orsolya

A kökényszemű ősz

Mint ki vállára vette megélt időnk,
szőlősgazda, ki baktat föl a hegyre,
s míg lent aranyló kérgét növeszti farönk,
moccanását sűrű csönd övezte.

Lásd, a borból font áldomás
derűs koccanását pincénk kapujában
egymásnak adtuk át megannyi este.

Színe úgy ragyog, akár az achát,
s amint szikrázva összeér
az ezer ráncból bölcsé lett tenyér
magunkkal visszük emléke zamatát.

Majd tél lesz: tiszta és átható:
Szikrázó pontba sűrített álom,
s míg nyelvünk hegyén keressük az őszet,
motyogjuk zavartan: ej, sehol sem találom...

Pedig itt volt, de feledtük megint.
S ő néz ránk némán, félrehajtott fejjel,
mint ki bölcs, s csak szelíden legyint:
Nahát, a vének miről is beszélnek.

S mielőtt átadja helyét a közeledő télnek,
szívünkben még egyszer hosszan elidőz
a kökényszemű ősz.

Álmodók

Csurrants egy cseppet csenedből Uram.
Látod kiszikkadt immár a szívem,
mit rozsdásan tátongó ősi üst,
nincsen már szavam, csak szalmafüst.

Tudom, ha szólhatnál, elmondanád,
amiről hallgatnak ködbe fúlt hajnalok,
midőn erdők felett megtorpan a tompa éj,
utolsó lépte: a hófehér.

Csurrants egy cseppet csenedből Uram,
hogy halljam hangodat a mélyben is,
ha borzolod szeleddel lomha nagy tavad,
hol szarvasok isznak, és szállnak a madarak.

Majd talán az alkony enyhet ad
ránk boruló, hallgatag fák alatt,
csurrants egy cseppet csenedből Uram,
hogy hallhassam mindörökre, hallhassam szavad.

Csokoládé

Úgy evett volna egy kis csokoládét,
egy marék diót, de leginkább mégis kenyeret.
Ott, negyvennégyben a Duna partján,
a hársak alatt.

Az est lopva meghozta a telet,
s hogy ne fázzon, magára húzta zubbonyát,
füttyörészte kedvenc dallamát,
de belül reszketett.

Másnap agyonlőtték.
A felhők, s a fák hosszan siratták,
talán még mindig zokognak.
Fehér kavicsot ejtek a Duna vízébe.
Mondd, mi mindent kellett már
végignéznie a csillagoknak?

Salamon

(1Kí 3)

Te tálcán kínáltad bíborló kincseid.
Én szívemben tudtam: ez történelem.
Roppant sziklákról nézett rám a jövő,
és sarokba dőlve szunnyadt még a jelen.

Útjaid oly magasak, oly véget nem érők,
eltörpülök önmagam kicsinységét látva.
'Kérj valamit és megadom neked.'
Így szóltál Uram. Bár ne szólnál hiába.

Eléd borulok, mint büszke cédrusok
hódoló hitükkel viharban hajolnak,
mert gyökerük sejtjein felsejlik a titok:
a jelen csöndjénél fontosabb a holnap.

Te tálcán kínáltad bíborló kincseid.
Én szívemben tudtam: ez történelem.
Hogy különbséget tegyek jó és rossz között
– bölcs szívet adjál, Uram, ha kérhetem.

Időszámítás

A hegyek felől érkezett az Idő.
Zubbonyán kéklő reggelek.
Ki látta meg elsőként, nem tudom.
Ott álltak, körbevették,
mint rőzselángos tüzeckét a Pásztorok
csodálva csendben az egyszervolt csillagot.

Ez a hely oly egyszerű – az idő vásta el.
Árnyak a falon, de fények is – pazarul.
Bámulják Őt, s most mind térdre hull.
Látom: ott állnak Körötte,
s néznek könnyeken át az Örökre.

S mint álmos szelek suhannak Betlehem felett,
úgy suhannak fölöttünk az évezredek,
de csillagjuk az égen időtlen örvény.
Betelt az Idő – betöltetett a törvény.